

Бріджертони. Серові Філіпу з любов'ю

КУПИТИ

Анотація книги «Серові Філліпу з любов'ю»

Коли сер Філліп наважився запропонувати шлюб Елоїзі Бріджертон, він був переконаний, що це пересічна стара дівка, яка радо погодиться осісти в його замиському маєтку та стати йому тихою і скромною супутницею життя. Коли гарненька зухвала молода жінка буквально увірвалася до нього на поріг, він на якусь мить засумнівався, чи це справді та сама особа, з якою протягом року так зворушливо листувався.

А як Елоїза наважилася наймати карету і глибої ночі вирушати назустріч майбутньому ідеальному подружжю? Для цього треба хіба збожеволіти. Або вірити в прихильність долі. Сер Філліп, такий відвертий у листах до неї, під час знайомства виявився не тим ідеальним чоловіком, якого собі уявила Елоїза Бріджертон, зманіжена увагою лондонських джентльменів та звикла до галасливого життя в дружній великій родині... Проте він усміхнувся до неї і хутко збагнув, що балакливу Елоїзу можна стишити щирим поцілунком! «Моя люба міс Бріджертон! Але ж листування — це різновид дружби, чи не так? Зізнаюся: тут, за містом, я певною мірою усамітнений, а коли не бачиш усміхненого обличчя за сніданком, то хочеться принаймні одержати привітного листа, погоджуєтесь? Кладу вам ще одну квітку. Це *Geranium pretense*, відоміша як журавець лучний.

З найкращими побажаннями, Філліп Крейн» Детальніше про книгу

Книга «Серові Філліпу з любов'ю» — це історична любовна проза від американської письменниці Джулії Куїнн. Елоїзі Бріджертон шість разів пропонували взяти шлюб, але вона повсякчас відмовляла. Жінка не бачила сенсу в союзі, де немає поваги, розуміння, теплоти й пристрасті. Близькі головної героїні знайшли кохання, а вона тільки й робила, що відвідувала вечірки, на яких можна було б зустріти вдалу партію. Однак Елоїзі все набридло: вона ненавиділа танцювати з нудними, самозакоханими чоловіками, її дратували беззмістовні розмови про погоду, а компанія вельмож інколи викликала огиду.

Коли жінка отримала листа від сера Філліпа, то щось відчула всередині... Це безмежне кохання стискає її серце та змушує усміхатися від прочитаного, чи це тільки швидкоплинне зацікавлення людиною, яку вона ніколи не бачила?

Рейтинг 3,69 на Goodreads із понад 263,5 тис. оцінок. Рейтинг 4,5 на Amazon із понад 38,3 тис. оцінок. П'ята книга серії Bridgertons, що стала основою для серіалу від Netflix. Шепіт романтики й драма минулого

У романі «Серві Філіпу з любов'ю» Джулія Куїнн розгортає історію жінки з улюбленого лондонського сімейства. Цього разу на пошуки кохання вирушила Елоїза Бріджертон: вона не втрималася й поїхала до чоловіка, який надсилав їй листи й запропонував одружитися. Однак героїня заплуталася: Елоїза вийде заміж за чоловіка, який вміє гарно говорити? А якщо його слова порожні, тоді жінка буде страждати все життя?

Перший шлюб сера Філіпа закінчився трагедією: його дружина намагалася себе вбити, але спроба була невдалою. Згодом жінка померла від інфекційного захворювання і залишила Філіпа з двома дітьми. Героя з'їдало почуття провини, і він довго не наважувався на стосунки. Однак малечі потрібна мати, а Елоїза Бріджертон підходить на цю роль. Чоловік написав їй листа: він сподівався, що спокійна, тиха й врівноважена леді погодиться на пропозицію вийти заміж і знайде щастя поруч з його дітками. Філіп помилявся в описі жінки — панна Бріджертон любила потеревенити, мала почуття гумору та знала, що їй потрібно від життя. Розбіжності в поглядах і непорозуміння, що загрожують щастю

Головний герой — холодний чоловік, який ніколи не відчував, що його люблять. Дружина сера Філіпа перебувала в депресії та постійно намагалася завдати собі шкоди, батько героя був жорстокою людиною, для якої ніжність і доброта — це табу. Філіп просто не розумів, що таке світлі почуття та як їх висловлювати: у нього не було прикладу, але для власної родини він не хотів такої долі. Відтак чоловік забажав одружитися з Елоїзою, щоб вона взяла догляд за дітьми під свою відповідальність.

Однак чого хоче сама наречена? Панна Бріджертон розбиває кайдани суспільних очікувань: вона не прагне бути «нянькою» та прикрасою в будинку, ця леді потребує кохання й поваги.

Пролог

Лютий 1823 року

Глостеришир, Англія

Як іронічно: це сталося такого сонячного дня! Перший сонячний день — за скільки? За цілих шість тижнів, протягом яких небо незмінно марилось, а подеколи ще й сніжило або дощило. Навіть Філіпові — а він вважав себе терпеливим до примх погоди — на душі стало легше, і він ширше всміхнувся. Пішов надвір — не міг не піти. Кому взагалі до снаги марніти в чотирьох стінах, поки на вулиці таке розкішне сонечко?

А надто посеред суворої сірої зими.

Навіть зараз, коли минув понад місяць від того дня, він не до кінця вірить, що сонцю стало зухвалості так із нього позбиткуватися.

І як він міг бути настільки сліпим, щоб на таке не сподіватися? Він жив із Мариною від самого дня весілля. У нього було вісім довгих років, щоб пізнати цю жінку. Йому слід було цього очікувати. Але насправді...

Що ж, насправді він таки очікував. Просто не хотів цього визнавати. Може, тільки намагався обманути себе, ба навіть захиститися. Сховатися від очевидного, сподіваючись, що цього ніколи не станеться, якщо про таке не думати.

Але це сталося. І на додачу ще й сонячного дня. У Бога якесь достеменно викривлене почуття гумору.

Він подивився на склянку, але та чомусь була порожня. Напевно, випив чортове пійло, але не пригадував цього. Захмелілим не почувався — принаймні не аж таким, як мав бути. Чи ж навіть не таким захмелілим, як йому хотілося б.

Визирав у вікно на сонце, яке хилилося до виднокраю. Нинішній день теж сонячний. Напевно, у цьому причина його особливої меланхолії. Принаймні він на це сподівався. Хотів, а радше потребував пояснення цієї жахливої втоми, яка потроху його змагала.

Меланхолія його лякала.

Лякала найбільше. Більше за вогонь, війну й саме пекло. Думка про занурення в смуток, про схожість на неї...

У Марини була меланхолія. Усе своє життя — чи принаймні скільки він її знав — Марина провела в меланхолії. Не пригадував, як звучав її сміх, та й напевно не був певен, чи колись його чув.

Це був сонячний день, і...

Замружився, сам не розуміючи: він намагається хутчіш прикликати спогад, а чи відігнати.

То був сонячний день, і...

Ніколи не думали, що знову відчуєте шкірою щось подібне, еге ж, сер Філіп?

Філіп Крейн підставив обличчя сонцю й заплющив очі, дозволяючи теплу пестити свою шкіру.

— Це чудово, — пробурмотів він. — Було б чудово, якби не чортів холод. Майлз Картер, його секретар, гиготнув.

— Не так уже й холодно. Цього року озеро не замерзло. Усього кілька закрижанілих ділянок.

Філіп неохоче відвернувся від сонця й розплющив очі.

— Але це й не весна.

— Якщо ви очікували весни, сер, можливо, варто звіритися з календарем.

Він зирнув на нього впівока.

— Невже я тобі плачу за нахабство?

— Саме так. І платите дуже пристойно.

Філіп усміхнувся й ще кілька секунд тішився сонечком, так само як і його секретар.

— Я гадав, вам до вподоби хмари, — заговорив Майлз, коли вони знову попрямували до Філіпової теплиці.

— До вподоби, — підтвердив Філіп, ступаючи з упевненістю природженого атлета. — Однак моя прихильність до похмурого неба не означає, що сонце мені подобається менше. — Він зупинився й замислився. — Треба розпорядитися, щоб нянечка Міллз-бі сьогодні вивела дітей на прогулянку. Звісно, треба вдягнути теплі шуби, шапки, рукавички й решту, але вони мусять побути на сонці. Надто вже довго сиділи в чотирьох стінах.

— Як і всі ми, — пробурмотів Майлз.

Філіп хихикнув.

— Твоя правда. — Він озирнувся через плече на теплицю. Напевно, слід було розібратися з кореспонденцією, але є справи з насінням, та насправді він цілком зможе попрацювати з Майлзом за якусь годинку. — Іди, — мовив він секретареві. — Знайди нянечку Міллзбі. З тобою ми згодом попрацюємо. У всякому разі, ти ж ненавидиш теплицю.

— Не цієї пори року, — заперечив Майлз. — Нині я залюбки там погрівся б. Філлін вигнув брову й нахилив голову в бік Ромні-голлу.

— Хочеш сказати, у моєму родовому маєтку гуляють протяги?

— У всіх родових маєтках гуляють протяги.

— І то так, — усміхнувся Філіп.

Майлз йому подобався. Найняв його шість місяців тому, щоб допоміг із горами паперів і дрібними клопотами, які назбиралися під час господарювання в цьому невеличкому маєтку. А секретарів поміркований гумор достоту був доречним в оселі, де сміх лунає зрідка. Слуги ніколи не наважувалися жартувати з Філіпом, а Марина... про сміх чи жарти від неї і мови не було.

Подеколи діти змушували Філіпа сміятися, але це було щось інакше, до того ж здебільшого він і не знав, що їм казати. Пробував був, але в такому разі почувався занадто незграбним, занадто великим, занадто сильним, якщо тільки таке можливо. Відтак просто відганяв геть дітей, наказуючи повертатися до нянечки.

Так було легше.

— Отож уперед, — сказав Філіп і відіслав Майлза із завданням, яке, либонь, варто було виконати самому.

Сьогодні він ще не бачив дітей. Мусив із ними зустрітися, але не хотів зіпсувати малечі день якоюсь жорсткою фразою, адже уникати таких не вмів.

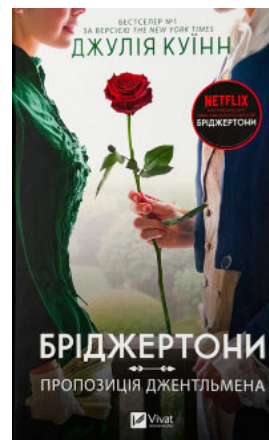
Рекомендована література

Бріджертони. Герцог і я

Бріджертони. Роман із містером Бріджертоном

Бріджертони. Пропозиція джентльмена

Бріджертони. Віконт, який мене кохав

Весілля служниці

Одна ідеальна пара

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ